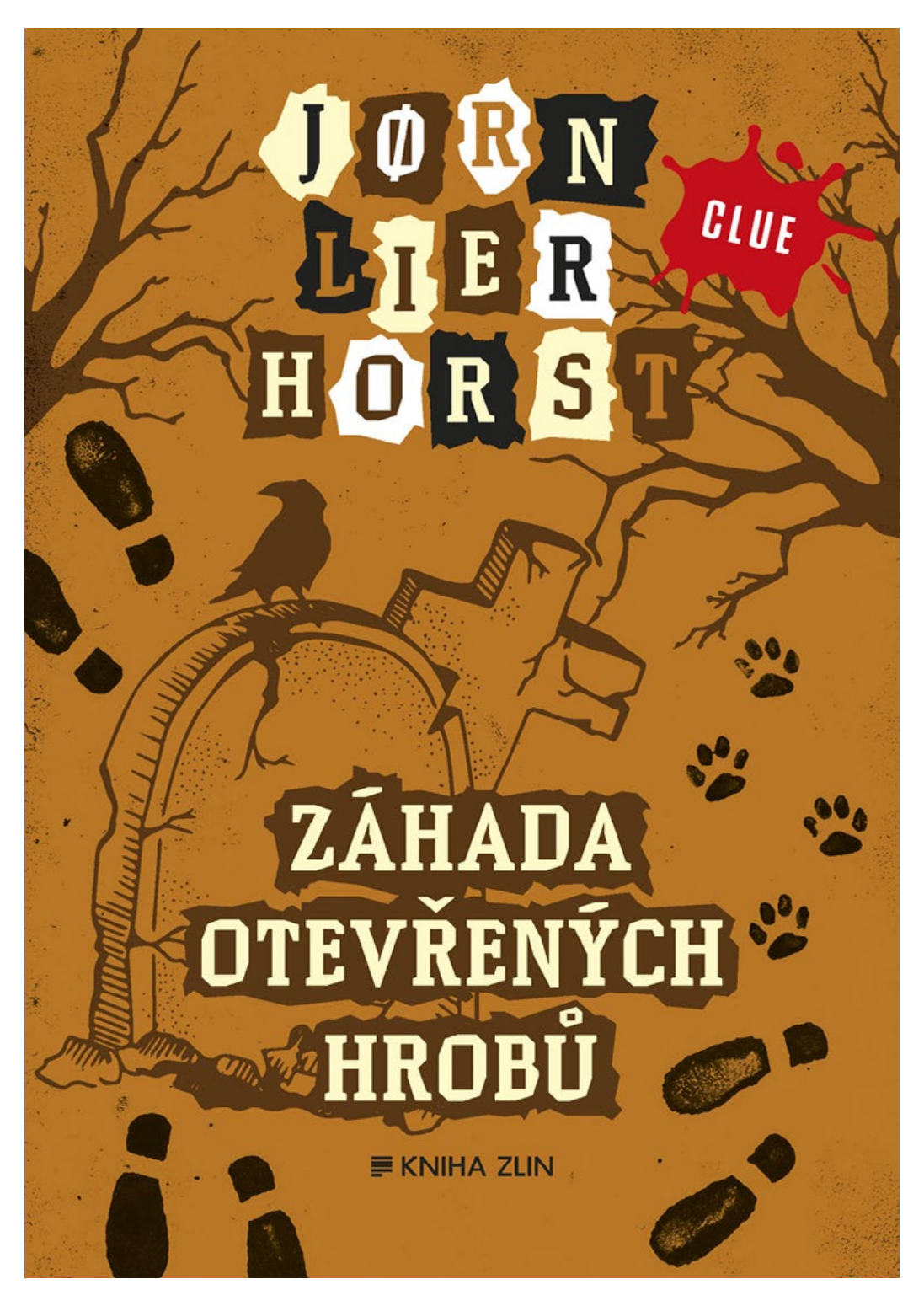

The background is a textured brown. Silhouettes of bare trees are in the upper corners. A crow sits on a tombstone in the center. Black footprints and paw prints are scattered across the cover. A red blood splatter is in the upper right.

**JORN
LIER
HORST**

CLUE

**ZÁHADA
OTEVŘENÝCH
HROBŮ**

≡ KNIHA ZLIN

Záhada otevřených hrobů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst
Záhada otevřených hrobů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TriX

**JØRN
LIER
HORST**

**ZÁHADA
OTEVŘENÝCH
HROBŮ**

V překladu Pavly Nejedlé

Obsah

1	Otevřený hrob	9
2	Vychladlá stopa	15
3	Obrovské černé hejno	20
4	Německé zlato	26
5	Dvě lopaty	30
6	V příkopě	35
7	Julie Tandbergová	40
8	Krátký film	46
9	Jeskyně	51
10	V podzemí	55
11	Buď – anebo	60
12	Noční hlídka	65
13	Číslo 3	71
14	Ušchlé růže	76
15	Rok úmrtí	82
16	Staré noviny	87
17	Pátrání po obytném voze	91
18	Staré písně	96
19	Kámen na kameni	101
20	Uvěznění	105
21	Zatarasená cesta	109
22	Klíč	114

Cecílie Gaatheová bydlí se svým tátou Alanem W. Gaathem v penzionu Perla, který táta vlastní a vede. Její maminka, Iselin Gaatheová, loni za záhadných okolností utonula ve Škunerové zátoce.

Leo Bast se do Škunerové zátoky přistěhoval teprve nedávno. Bydlí v soukromé části penzionu se svojí mámou Rebekou, která nově nastoupila na místo hotelové provozní. Leovi rodiče jsou rozvedení. Táta je novinář a žije v Dubaji.

Une Flakerová bydlí s rodiči a dvěma bratry ve staré kapitánské vile na východě Škunerové zátoky. Tam žije odjakživa. Její táta, Widar Flaker, je rybář a maminka pracuje jako učitelka ve městě.

Egon je Unin pes. Říká mu Egon, protože má velké ego – je tvrdohlavý a dělá si, co chce. Je to voříšek, Une sahá ke kolenům, má hnědou huňatou srst, dlouhý ocas a studený čumák. Prý je to potomek policejního psa.

Penzion Perla postavil Cecíliin prapradědeček před více než sto lety. Tehdy hosté připlouvali parníkem k lodnímu molu nebo přijížděli vlakem do města a odtud pak pokračovali až k pobřeží v kočárech tažených koňmi. Za války dům zabrali Němci a ubytovali v něm důstojníky. Místo pak střídalo majitele, až dům znovu koupili Cecíliini rodiče, zrenovovali ho a začali pokoje pronajímat hostům. Cecílie s tatínkem bydlí v prvním patře soukromé části penzionu. Stejně tak i Leo se svojí mámou. Vysoko nad celý penzion se tyčí věž s pokojíkem.

Série CLUE:

Záhada mloka

Záhada maltézských hodin

Záhada mořského dna

Záhada otevřených hrobů

**„Život směřuje kupředu,
ale pochopit ho lze jen zpětně.“**

SØREN KIERKEGAARD (1813–1855)

Otevřený hrob

Stáli před prázdným hrobem. V poryvu větru se mezi pomníky prohánělo uschlé podzimní listí a padalo do čtverhranné díry.

Cecílie se rozhlédla. Celou noc pršelo a teď ráno ležela nad Škunerovou zátokou hustá mlha. Povalovala se kolem starých rozpukaných náhrobních kamenů a šplhala vzhůru po mechem porostlých zdech kameného kostela. Kostel ani hřbitov se už padesát let nepoužívaly. Přesto tady někdo byl a vykopal jámu. Měřila skoro dva metry na délku a metr na šířku. Úplně jako hrob, připravený na spuštění rakve, až na to, že díra nebyla hlubší než metr.

Leo do jámy skopnul hroudu hlíny. Právě on zpozoroval světla. Nevěděl, co ho ve čtyři ráno vzbudilo, ale ze svého okna v penzionu zahlédl na hřbitově světla. Teď brzy ráno se šel s ostatními podívat, co to asi bylo. „Kdo to mohl udělat?“ zeptal se.

Une si dřepala vedle Egona, který seděl v mokré trávě. „Možná to byl farář z kutru,“ prohodila a podrbala psa pod bradou.

Ostatní na ni pohlédli. Une ve Škunerové zátoce bydlela odjakživa a znala spoustu místních příběhů. Cecílie se sem přistěhovala před šesti lety poté, co její rodiče koupili starý penzion a začali pronajímat pokoje. Leo sem přijel loni v létě s mámou, když v penzionu nastoupila do práce.

„Jaký farář?“ zeptal se Leo.

„Ten, co se tu zjevuje.“

„To myslíš jako strašidlo?“

Une přikývla.

„Nenašel klid,“ vysvětlovala. „Před mnoha lety se za bouře u Úhořího ostrohu potápěl kutr.“

„Kutr?“

„Taková malá plachetnice. Všichni jim vyjeli na pomoc, jenom farář zůstal u oltáře a za námořníky se modlil.“

„Co se stalo?“

„Všichni do jednoho se utopili. Lidí, co vyjeli posádce na pomoc, bylo málo. Třeba kdyby s nimi jel i farář, dopadlo by to líp. Proto se tu zjevuje. Nemůže najít klid, protože Bůh nevyslyšel jeho modlitby.“

Cecílie se rozhlédla. Mlha zhoustla. Měnila všechno k nepoznání a vytvářela nové tvary a stíny. Je jako šelma, která se člověku neslyšně plíží za zády, pomyslela si.

„Viděl ho jen málokdo,“ pokračovala Une. „Ale po nocích bývá slyšet škrábání, šouravé kroky, otevírají se dveře a farář zpívá žalmy.“

„Proč by měl vyhrabávat hroby?“ divila se Cecílie.

Une s úsměvem pokrčila rameny.

„Ať už to udělal kdokoliv, zůstává otázka proč,“ přemýšlel Leo. „Proč by někdo proboha vykopával starý hrob?“

Cecílie se kousla do rtu. Studený, vlhký vzduch měl slanou chuť moře. Při dalším závanu větru se roztřásla zimou. Ať už duchové existují, nebo ne, na hřbitově se jí nelíbilo. Celé místo halila tma, jako by se hřbitov schovával ve stínu pokroucených starých stromů rostoucích kolem.

Hřbitov ve městě, kde ležela maminka, měl úplně jinou atmosféru. Přestože pohled na náhrobní kámen s jejím jménem pořád bolel, panoval tam klid. Byl krásný a udržovaný, zatímco z hřbitova tady u starého kostela na ni šla skoro až hrůza.

Leo obcházel díru v zemi a hromadu hlíny vedle ní kolem dokola.

„Stopy,“ ukázal na zem.

Měl pravdu. Na zemi zahlédli části otisků bot, jenže déšť je smazal, takže vůbec nešlo poznat, jaký vzorek boty měly. Leo přesto vytáhl mobil a udělal pár fotek.

„Jak hluboko vlastně leží rakev, co myslíte?“ přemýšlela Une.

„Ta už tam nebude,“ domníval se Leo. „Shnila a rozpadla se, stejně jako tělo, co v ní leželo.“

„A kostra?“ zajímala se Une. „Všechny kosti?“

„Ty tady možná ještě jsou,“ připustil Leo.

Vyfotil si otevřený hrob a pak do něj skočil a začal kopat do horní vrstvy hlíny.

„Nedělej to,“ prosila ho Cecílie.

„A jak hluboko je to teda ještě ke kostře?“ naléhala Une.

Leo pokrčil rameny.

„Lidi se pohřbívají šest stop pod zem,“ řekl.

„Šest stop? Kolik to je?“

„To zjistíme...,“ odvětil Leo a připojil se na telefon na internet.

Cecílie už zase nemohla přestat myslet na maminku. Jestli už je celé tělo pryč a jestli už z ní zbyla jenom kostra.

Umřela loni v létě. Nejdřív jen zmizela, ale po týdnu ji za odlivu na kamenech u Úhořího ostrohu našel Starouš Tim.

Všichni věřili, že to byla nehoda, ale teď, těsně před začátkem školního roku, získali s Leem a s Une filmovou nahrávku z loňska, která dokazuje, že to žádná nešťastná náhoda nebyla. Maminku někdo ze srázu shodil.

„Stopa je starodávná jednotka délky, která se dřív používala ve velké části světa,“ četl Leo nahlas z displeje telefonu. „V Norsku se od stopy ustoupilo po zave-

dení metrické soustavy. Dnes stopa odpovídá délce 30,48 cm.“

Cecílie v duchu počítala.

„Zhruba 180 centimetrů,“ řekla.

„182,88,“ opravil ji Leo a zastrčil telefon zpátky do kapsy. „Pomůžeš mi nahoru?“

Une natáhla ruku, aby pomohla Leovi z hrobu. Náhle se ozval křik a oba strnuli uprostřed pohybu. Ten zvuk byl táhlý a zlověstný.

Cecílie poslouchala bez hnutí a s otevřenou pusou. Skřehotání se neslo z dálky, odněkud zpoza kostela. Pak ho zaslechli znovu. Tentokrát blíž. Cecílie zvedla hlavu a otočila se po zvuku. Za kostelní věží se objevil velký černý pták. Mávl křídly, vydal další skřek a přistál na velké rezavé železné bráně, zavěšené na rozpuštěných cementových sloupech.

Nespustili z něj oči, dokud se nevznesl a nezmizel mezi stromy.

Cecílie si dřepa a nabrala hrst země. Byla vlhká a lepkavá. Nechala si ji protékat mezi prsty a přitom hleděla na jména napsaná na náhrobním kameni u otevřeného hrobu, který objevili.

Astrid Hellenesová

narozena 1. července 1913 – zemřela 1. července 1923

Anna Hellenesová

narozena 31. ledna 1897 – zemřela 1. července 1943

Byl to bolestný pohled. Astrid bylo jenom deset let, když umřela. Na své narozeniny. Anna musela být její máma. Vrásky na čele ovšem Cecílii dělalo datum úmrtí. Obě zemřely 1. července, ale přesně s dvacetiletým odstupem.

Vychladlá stopa

Ticho na hřbitově prořízlo táhlé vibrující úpění mlžného rohu z Úhořího ostrohu.

„Co podnikneme?“ nakoukla Une do otevřeného hrobu. „Neměli bychom to někomu nahlásit?“

„A komu?“ chtěl vědět Leo. „Jako policii?“

„Policie!“ vykřikla Cecílie a vyhrnula si rukáv svetru, aby se podívala na hodinky. Bylo za pět devět. „Musím sebou hodit.“

Utíkala jako první stezkou směrem k Perle. Starý penzion částečně halila mlha, která dotírala na jeho zdi. Policisté si s jejím tátou domluvili na devátou schůzku. Chtěli jim objasnit, jak to vypadá s vyšetřováním matčina případu.

Kolem mamčině smrti se vynořila spousta podezřelých okolností. Cecílie například objevila fotku, na níž měla maminka při odchodu z letní slavnosti na sobě jiné šaty, než ve kterých ji posléze našli. Do

deníku si zapisovala poznámky o tajných schůzkách a jedna z ubytovaných žen měla na krku maminčin medailonek. Všechno to ale mělo přirozené vysvětlení. Pak ovšem našli nahrávku.

Natočil ji Ptáčník. Ve skutečnosti se jmenuje Robert Malden a je to ornitolog. Od půlky srpna až do odletu posledních ptáků na jih bydlí v chatě na nejzazším výběžku Kosy. Má tam všechno možné technické vybavení, kterým zaznamenává a fotografuje rozličné ptáky. Mimo jiné má na střeše kameru namířenou na Úhoří ostroh. Díky čidlu se automaticky zapíná, když zachytí pohyb ptáka nebo něčeho jiného. Takhle Ptáčník natočil i muže, který strčil Cecíliinu maminku z útesu do moře. Poté co nahrávku odevzdali policii, případ se znovu otevřel.

Auto vyšetřovatelů už stálo na parkovišti před penzionem. Cecílie brala schody po dvou. Nahoře se otočila ke kamarádům.

„Uvidíme se pak,“ řekla a zmizela uvnitř.

Vyšetřovatelé byli dva. Muž a žena. Ani jeden na sobě neměl uniformu, ale oběma visela na krku policejní průkazka, kde byla jejich fotka a číslo. Muž se jmenoval Anton Isaksen a žena Unni Brekkeová. Seděli s Cecíliiným tátou v zasedací místnosti v přízemí a čekali na ni. Na stole stála konvice s kávou, džbán vody, hrnky a skleničky.

Cecílie si sedla vedle táty.

Policistka se na ni usmála. Muž si upravil kravatu.

„Ahoj Cecílie,“ řekl Anton Isaksen a rovnal papíry na stole před sebou. „Jsme rádi, že jsi dorazila.“

Cecílie jen přikývla.

„Jak víte, znovu jsme otevřeli vyšetřování smrti tvojí matky,“ pronesl a položil ruku na hromádku papírů. „Tyto dokumenty už byly uloženy v archivu, ale zase jsme se k nim vrátili. Po zhlédnutí nahrávky se už nedomníváme, že tvoje matka zemřela nešťastnou náhodou. Jsme naopak přesvědčení, že její smrt někdo zavinil.“

Cecílie znovu přikývla. Nikdo už nevěřil, že šlo o nehodu. Někdo do maminky strčil.

„Zjistili jste, kdo to udělal?“ zeptal se táta.

Unni Brekkeová zavrtěla hlavou.

„Nahrávku zkoumali naši experti,“ vysvětlila. „Kvalita je dobrá, jenže je to natočené v noci a na velkou vzdálenost. Jsme si naprosto jistí, že žena na videu je vaše manželka. Ale vůbec nedokážeme určit, kdo je ten muž.“

Cecílie se na židli narovnala. Za okny se počasí začínalo lepší. Na stromech bylo poznat, že se zvedl vítr a mlhu odvál.

Anton Isaksen znovu poklepal na hromádku papírů.

„Tady jsou jména všech, kteří se prokazatelně v době smrti tvé matky nacházeli ve Škunerové zátoce. Všichni hosté z letní slavnosti, ostatní ubytovaní z penzionu, stálí obyvatelé zátoky a další lidé, které jsme objevili. Díky nahrávce víme, že ji někdo strčil z útesu v 1:17.

Nikdo z těchto osob se tou dobou u Úhořího ostrohu nenacházel.“

„Tak kdo to udělal?“

„To nevíme,“ odpověděl Anton Isaksen. „Jsme tady, abychom vás připravili na možnost, že to třeba ani nikdy nezjistíme.“

„Vy už jste to vzdali?“

Unni Brekkeová zavrtěla hlavou.

„Ne,“ odpověděla. „Ale pomalu už nemáme co prověřovat a stopy vychládají.“

Cecilie otevřela pusy, ale beze slova ji zase zavřela.

Anton Isaksen si odkašlal.

„Prostě nevíme, kdo to udělal,“ připustil. „A nevíme dokonce ani proč. Ale doufali jsme, že s tím byste nám mohli pomoci. Nenapadá vás, proč by ji chtěl někdo shodit z útesu?“

Cecilie i táta zavrtěli hlavami.

„Než zmizela, nestalo se něco zvláštního?“ vyptávala Unni Brekkeová. „Nepamatujete si, jestli neřekla nebo neudělala něco neobvyklého?“

Den, kdy se maminka ztratila, si Cecilie pamatovala naprosto přesně. I nejistotu dní, které následovaly, dokud ji nenašli. Ale dny předtím jako by jí z paměti někdo vymazal. Všechno bylo nepodstatné a bezvýznamné. Navíc od té doby uplynul už víc než rok. Táta to musel vnímat podobně.

„Pamatuju si jen, že zmizela,“ řekl. „Jeden den tu byla a druhý byla pryč.“